

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 57 0 Пс 098904 18 Рев
Бања Лука, 04.10.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља К. М. д.о.о. П., кога заступа пуномоћник В. Љ, адвокат из П., , против тужене Републике Српске, Пореска управа Републике Српске, коју заступа заступник по закону Правобранилаштво Републике Српске, Сједиште замјеника Бања Лука, ради исплате, вриједност спора 125.584,49 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против рјешења Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 098904 17 Пж од 12.12.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 04.10.2018. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Ревизија се одбија.

Захтјев тужене за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 875,00 КМ, се одбија.

Образложење

Првостепеним рјешењем Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 098904 12 Пс од 14.06.2017. године тај суд се огласио ненадлежним за поступање у овом предмету, те је укинуо све спроведене радње у поступку и тужбу одбацио. Тужитељ је обавезан да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 3.500,00 КМ.

Другостепеним рјешењем Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 098904 17 Пж од 12.12.2017. године жалба тужитеља је одбијена и првостепено рјешење потврђено. Одбијен је као неоснован захтјев тужитеља за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Изјављеном ревизијом другостепено рјешење побија тужитељ због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се нижестепена рјешења укину и донесе пресуда којом ће се тужбени захтјев тужитеља у цјелости усвојити.

У одговору на ревизију тужена предлаже да се изјављена ревизија одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

У предметној правној ствари тужитељ тражи да се тужена обавезе да му исплати износ од 125.584,14 КМ, са законском затезном каматом рачунајући од 20.09.2011. године па до исплате. Стављени захтјев тужитељ темељи на чињеничним наводима: да је тужена, извршавајући своје рјешење број 06/1.01/0303/490-1.34/07 од 18.06.2007. године, са жиро рачуна тужитеља, на име пореских обавеза тужитеља, на темељу рјешења о наплати од 19.09.2011. године, наплатила износ од 128.094,60 КМ; да је другостепени управни орган, Министарство дана 30.01.2012. године, донио рјешење број 06.05/II-450-1505/11, којим је поништено рјешење Пореске управе, Подручног центра Бања Лука број 06/1.02/0702/3-457-9587-1-10/11 од 19.09.2011. године; да су тиме означена новчана средства без правног основа, на основу акта који више не егзистира, присвојена са жиро рачуна тужитеља.

Поступајући по захтјеву тужитеља, читањем приложених доказа (рјешења тужене о утврђивању пореске обавезе и већег броја рјешења о принудној наплати тих обавеза, пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 У 000286 08 У од 24.06.2009. године, захтјева тужитеља упућеног туженој прије подношења предметне тужбе за поврат наведеног новчаног износа), првостепени суд је утврдио да се ради о захтјеву тужитеља за враћање пореза према рјешењима тужене, против којих су тужитељу стајала на располагању правна средства предвиђена Законом о општем управном поступку, па да за остваривање тог права није надлежан суд, већ орган управе. Сагласно томе, првостепени суд је донио рјешење којим се огласио ненадлежним, укинуо све спроведене радње и тужбу одбацио, примјеном одредбе члана 16. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП).

Одлучујући о жалби тужитеља, другостепени суд је становишта да се, према садржини тужбеног захтјева, у конкретном случају ради о захтјеву за поврат пореза, што се остварује у управном поступку, сагласно одредбама члана 15, 75, 76. и 77. Закона о пореском поступку (“Службени гласник Републике Српске”, бр. 102/11, 108/11, 67/13, 31/14 и 44/16). У складу са тиме, имајући у виду да суд не обавезује правна квалификација спора из тужбе (према наводима тужбе ради се о стицању без основа), утврђујући да је рјешење тужене од 18.06.2007. године (по основу којег је од тужитеља наплаћен спорни новчани износ) поништено само у једном дијелу (у односу на порез на добит), другостепени суд је закључио да је првостепени суд правилно донио рјешење којим се огласио ненадлежним за поступање. Слиједом тога, изјављену жалбу је одбио и првостепено рјешење потврдио.

Одлуке нижестепених судова су правилне и законите.

Захтјев тужитеља се идентификује према чињеничним наводима на којима је захтјев утемељен и самом захтјеву, без обзира како га је странка именовала. Предметни захтјев је утемељен на наводима да наплата пореских обавеза нема упориште у одговарајућем рјешењу органа управе, јер је према наводима тужитеља рјешење тужене од 19.09.2011. године, на темељу којег је извршавано рјешење број 06/1.01/0303/490-1.34/07 од 18.06.2007. године којим је тужитељу наметнута пореска обавеза, поништено рјешењем другостепеног органа управе од 30.01.2012. године.

Произлази, како су то правилно закључили и нижестепени судови, да се ради о захтјеву за поврат пореза, који се остварује у управном поступку, сагласно одредбама члана 15, 75, 76. и 77. Закона о пореском поступку.

При томе, не стоје наводи тужитеља, које понавља у ревизији, да више не егзистира рјешење органа управе, којим је тужитељу наметнута пореска обавеза, јер је рјешење од 18.06.2007. године (којим је утврђена пореска обавеза) поништено само у једном дијелу (у односу на порез на добит). Исто тако, рјешење првостепеног органа о наплати пореза од 16.09.2011. године, по предњем рјешењу, у износу од 128.094,60 КМ је још увијек на снази (против овог рјешења тужитељ није изјављивао жалбу), док је рјешењем од 19.09.2011. године само мијењан износ (на 125.584,90 КМ) који је предмет принудне наплате. Међутим, чак и да су тачни означени наводи тужитеља, захтјев за поврат наплаћеног пореза се не може квалификовати као стицање без основа, у смислу одредбе члана 210. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те "Службени гласник Републике Српске" бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04), што се у ревизионим наводима неосновано тврди, већ би и у тој ситуацији тужитељ право на поврат наплаћеног износа пореза остваривао у управном поступку, у складу са одредбама Закона о пореском поступку.

Према томе, не могу се прихватити наводи ревидента да је другостепени суд у побијаној одлуци погрешно цијенио одредбе Закона о пореском поступку.

Из датих разлога, изјављена ревизија је одбијена, примјеном одредбе члана 248. ЗПП, у вези са одредбом члана 254. став 4. истог закона.

Захтјев тужене за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 875,00 КМ, је одбијен, јер се не ради о нужном трошку у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић